

ЈЕТКА ПРИЧА

У Њујорку сам већ три месеца. Дошао сам у њега без јасног циља. Досадио ми је Београд, друштво коме сам све мање припадао. Годинама разведен, полако сам, једног по једног, губио своје пријатеље који су се одлучивали за брачни живот и стварање породице. Пролазне везе које су се низале једна за другом нису ми будиле вољу да своју будућност вежем уз неку жену.

У Великој Јабуци сам брзо пронашао посао код познаника из Београда који се годинама бави адаптацијом локала. Познајем помало молерски и столарски занат, па Никола, мој послодавац, увек уме да пронађе послове које могу да обавим и да му будем од користи. Никола ми је обезбедио и смештај, једну собу у Квинсу, изнад гараже у којој држи материјал и алате.

За ово кратко време, упознао сам доста „наших“, поново срео и неке људе које годинама нисам видео. Један од њих је и Влада, мој друг из основне школе, заједно смо играли фудбал у Чукаричком, попушили прве цигарете у животу, ишли на исте рођендане и приредбе. Нисмо се видели од мале матуре, док се нисмо случајно срели у једном ресторану у ком се окупљају наши људи. Влада је електроинжењер, ради за једну мултинационалну фирму, канцеларија му је на Менхетну. Изненадио ме предлогом да му три недеље „чувам стан“ док је он на одмору на Тајланду.

Зграда у 76-ој улици свој унутрашњи луксуз успешно сакрива једноставном фасадом и узаним дугачким ходником који води до улазног хола са блиставим мермером, раскошно осветљеним, и са униформисаним дорменима. Пушење је забрањено у целој згради па кад не могу да одолим искушењу дуванског дима морам да сићем 25 спратова и удаљим се од

улаза на прописано растојање (12 стопа) и тек тада запалим цигарету. Исто је и кад пада киша и тада могу да гледам како дормени трчећим коракном, са кишобраном у једној руци, другом отварају врата таксија пазећи да станари, путници из таксија, не покисну. Кашњење или непажња могу да узрокују приговор менаџеру зграде. Неколико приговора подразумева неизоставни отказ непажљивом дормену.

Нисам, за ова три месеца, ни упознао нити се зближио са неком овдашњом девојком или младом женом. Добро сам се чувао, слушајући савете „старијих“ Њујорчана да не побркам љубазност са заинтересованошћу неке саговорнице у продавници, ресторану, улици. Којој год да се обратите, одговориће вам љубазно и са осмехом. Тај осмех је производ васпитања и норми које овде владају.

У згради где привремено станујем, најзанимљивије ми је на врху зграде. На четрдесет петом спрату је велика теретана, мноштво направа које мало људи користи, барем у време када ја тамо свратим. Последњи, четрдесет шести спрат је резервисан за базен, сауну и ђакузи. Базен је лепих димензија, дуг бар петнаестак метара. Поред базена су два једнака ђакузија кружног облика. Најатрактивније у том простору су стаклени зидови, са све четири стране, који омогућавају поглед и на цео доњи Менхетн на југу, на Ист Ривер на истоку и Хадсон и Њу Џерси на западу. Шума небодера испуњава поглед ка северу.

Кад год дођем на базен, прво обиђем круг и бацим поглед на све стране. Тако је било и сада. Осећао сам се утолико комотније јер никога није било у базену ни око њега, иако је петак увече. Препливао сам базен три-четири пута и сместио се у топлину ђакузија.

Не знам да ли сам чуо или сам само осетио нечије присуство у овом великом простору. Ушла је сигурним ходом, као неко ко је ту често, ко се